

5. maj 1945 – et folkeligt møde på Grangården

Fortalt af Niels Kristian Knudsen, søn af Jenny og Jens Knudsen, Juelstrup. Som barn var han 5. maj med sine forældre til en fejring af befrielsen på Grangården

Aftenen 4. maj 1945 huskede man også i Juelstrup hos familien Knudsen som en aften præget af en helt særlig stemning.

Grangården i Støvring, foto ca. 1950

Den 5. maj blev der om aftenen afholdt et større folkeligt møde i Støvring. Moderen Jenny, faderen Jens og de tre yngste børn fulgtes til fods til Støvring den aften for at deltage i mødet. Før de nåede ned til krydset ved kroen, var en kolonne tyske militærkøretøjer kommet kørende mod syd ad hovedvej 10. Da familien nåede ind i byen, så de, at der i anledning af befrielsen var pyntet

op med guirlander og med flag, som var spændt ud over vejen. Blandt flagene var naturligvis Dannebrog, det engelske, det amerikanske men også det sovjetiske flag. Da de tyske soldater så det sovjetiske flag, gennemhullede de det med kugler, hvilket blandt andet skyldtes, at der d. 5. maj endnu ikke var indgået en fredsaftale mellem Sovjetunionen og Tyskland.

På det tidspunkt Jenny, Jens og børnene nåede til Støvring, havde skudepisoden fundet sted. En af de tyske kugler havde rikoletteret, det vil sige, den var sprunget op fra asfalten, og havde ramte en ung pige, som blev alvorligt såret i benet. De så ambulancen ankomme for at bringe den sårede til Aalborg Amtssygehus.

Derefter fortsatte de mod syd for at nå hen til Grangården, som lå med sin flotte kampestensudbygning lige ud til hovedvej 10. Da tyskerne havde rekvireret Støvring Højskole til indkvartering af tropper, havde højskolen indrettet sig i midlertidige lokaler på Grangården. Her skulle befrielsesarrangementet afholdes.

Grangårdens store gårdsplads var så fyldt med mennesker, at der var trængsel. Der blev sunget. Og der blev holdt taler. Formodentligt en kort tale af Grangårdens ejer, Niels Christensen, derefter muligvis af Støvring Højskoles forstander, Poul Grosbøl eller måske af forfatteren Hans Povlsen. Atter blev der sunget, og stemningen var euforisk, glæden mærkbar.

Pludselig indtraf et stemningsskift, som selv børn ned til femårsalderen kunne registrere. En sort varebil med en stor bagdør bakker med et ind på Grangårdens gårdsplads. Folk trænges til side, og bilen standser op ud for trappen til stuehuset. Uniformerede mænd går ind. Et øjeblik efter kommer de ud igen med to unge piger, som de, sandsynligvis sammen med Niels Christensen og Poul Grosbøl og måske andre, beskytter mod spytklatrer, kasteskyts og kaskader af skældsord fra den store menneskemængde på gårdspladsen. Skyndsomst kommer pigerne ind i bilen, som starter og kører mod Aalborg. Da bilen er kørt, tager Jens de to mindste børn i hånden, ser op på Jenny og siger: "Nu går vi hjem", og det gjorde de.

Hændelsen fortæller, at for Jenny og Jens var markeringen i anledning af befrielsen indlysende rigtig. Men da magten var skiftet fra tyskerne og deres sympatisører til den store

folkemængde, ville de ikke acceptere, at den blev misbrugt over for dem, der i den givne situation var de svage, de to piger. De var formentlig blevet bragt i sikkerhed i Grangårdens stuehus, før folkemødet blev påbegyndt.